

[Maigaard.]

i 1961, som hedder „Almindelig plan om ophævelse af etableringsfriheden“, som findes i lovforslagets tillæg 2, side 491 ff, og som jeg for nemheds skyld vil nøjes med at kalde Almindelige plan.

Hvis vi kigger på disse ting og så den strøm af direktiver, der er givet på baggrund af Romtraktaten og Almindelige plan, synes jeg, det står åbenbart, at man ikke kan sikre den danske jord på de danske hænder ved en eventuel indtræden i fællesmarkedet. Jeg vil i hvert fald gerne pege på 8 områder, hvor der efter mit bedste skøn er afgørende huller i den eksisterende danske lovgivning, hvis ulykken skulle ske, at landet kom i fællesmarkedet.

Først vil jeg pege på, at jordkøb til boligbyggeri og til erhvervsmæssige formål i byområderne er et område, som er fuldstændig uberørt. Jeg henviser til Almindelige plans bilag 1, som gør bygge- og anlægsvirksomhed til erhverv, som er omfattet af etableringsfriheden. Man vil kunne se nogle eksempler på det, hvis man tager det bilag fra markedsudvalget, som har nr. 50, og som er markedssekretariatets besvarelser på Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskabers spørgsmål om markedsproblematikken. Her hedder det i spørgsmål 1 A:

„Vil der blive fri adgang for udlændinge til køb af jord til byggeri af boliger og til byerhvervsmæssige formål?“

Og svaret lyder:

„Det følger af EFs enkelte liberaliseringsdirektiver sammenholdt med den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden, at liberaliseringen af etableringsretten inden for de enkelte erhverv omfatter ret til at erhverve fast ejendom, når dette er af betydning for udøvelsen af erhvervet.“

Det hedder videre i spørgsmål 2 A:

„Vil der blive fri adgang for udlændinge til opførelse med påfølgende udlejning eller salg af boliger og erhvervsbygninger?“

Og svaret lyder:

„Ja. Efter direktiv nr. 67/43 sammen-

holdt med direktiv nr. 64/429 skal personer og virksomheder, der omfattes af direktiverne, have ret til på samme vilkår som danske at opføre boliger og erhvervs-ejendomme med henblik på efterfølgende udlejning eller salg.“

Det er altså, om jeg så må sige, det ene hul i fæstningen.

Det andet drejer sig om sommerhusområderne. Der har vi i udvalget beskæftiget os med et meget centralt direktiv, som hedder 67/42, og som karakteristisk nok ikke findes i sin udstækning på dansk, selv om dets omfang er af kolossal betydning, når man skal prøve at vurdere konsekvenserne af et eventuelt medlemskab. Vi har heldigvis kernebestemmelsen på dansk, så jeg skal spare tinget for at citere direktivet på tysk, endsige fransk — det ville ikke lyde godt — og nøjes med at tage det frem, som vi beskæftigede os med i udvalget, og som er kernebestemmelsen.

Der citerer jeg direktiv 67/42 med følgende:

„Gruppen“ — og der er altså tale om den gruppe, som etableringsfriheden omfatter — „omfatter alle former for handel med og administration af fast ejendom foretaget af personer eller selskaber, som erhvervsmæssigt opnår deres indkomst — enten ved køb, salg, udlejning, bortforpagtning eller administration af bebyggede eller ubebyggede arealer og navnlig af industrielt, handelsmæssigt eller på anden måde erhvervsmæssigt udnyttede lokaler samt af beboelsesrum — eller af rettigheder til disse formuegoder — eller ved virksomhed som sagkyndig eller medlemmand i forbindelse med forretninger med disse formuegoder eller rettigheder“.

Det vil sige, at det vil være muligt i sommerhusområderne at erhverve jorden for udlændinge, at opføre sommerhuse og at sælge dem, idet ejendomshandel jo er et erhverv, som er omfattet af bestemmelserne om fri etableringsret. Man kunne anføre, at forkøbsretten, som denne lovgivning arbejder med, netop skulle tage højde for et så-